

Posudek vedoucího bakalářské práce

HUSTÁK, Robin: *Prezidentské návštěvy v Bojkovicích*. Praha, 2024, 52 stran včetně příloh, vedoucí práce doc. PhDr. Petr Koura, Ph.D.

Hodnotící kritéria

	splňuje	splňuje z větší části	splňuje z menší části	nesplňuje
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.		X		
Metody využití autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.	X			
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu .		X		
Struktura práce je vyvážená a logická.	X			
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu .	X			
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb .		X		
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie .		X		
Autor správně cituje .		X		
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).		X		
Autor pravidelně konzultoval s vedoucím práce		X		

Celkové hodnocení (slovně)

Robin Husták si za téma své bakalářské práce zvolil návštěvy československých, respektive českých prezidentů v městečku Bojkovice na jižní Moravě. Cíl práce se mu sice podařilo naplnit,

nicméně výsledná podoba práce není zcela ideální, a to mimo jiné kvůli pramenům, kterých se autorovi nepodařilo dohledat reprezentativní množství. Práce také bohužel trpí některými formálními nedostatky.

Prezidentské návštěvy českých a moravských regionů je poměrně zajímavé a v historiografii dosud neprozkoumané téma. Když tedy za mnou Robin Husták přišel s tím, že by se chtěl ve své bakalářské práci věnovat návštěvám prezidentů v jihomoravských Bojkovicích, uvítal jsem to. Nicméně jsem očekával, že se k tématu všech tří prezidentských návštěv podaří dohledat více pramenů. Robin Husták bádá ve dvou archivech – prezidentském a uherskohradištském, nelze mu tedy upřít snahu tyto prameny dohledat. Nemohu se ale zbavit dojmu, že některým aspektům prezidentských návštěv se autor mohl věnovat více. Zmiňuje například fejeton popisující návštěvu Václava Havla (s. 35), neuvádí však, kdo byl jeho autorem a kde fejeton vyšel. Bylo by určitě zajímavé z tohoto pramene ocitovat pár vět. V některých případech také autor necituje správně – jako autora publikace uvádí jejího vydavatele (Městský úřad Bojkovice), někdy neuvádí správný archivní fond („fond 10. den cesty Bojkovice“).

Nejsem také příliš spokojen s tím, jak autor pracuje s dosavadní odbornou literaturou – vychází totiž mimo jiné z knih, které vyšly již před několika desetiletími. Týká se to v první řadě životopisu T. G. Masaryka, kdy autor používá popularizační knihu Stanislava Poláka z roku 1990, aniž by ale vycházel z autorova životního díla, šestisvazkového a dosud nepřekonaného životopisu T. G. Masaryka, vydaného pod titulem *Za ideálem a pravdou*. V případě V. Klause se zase autor spolehnul na informace uvedené na webových stránkách Institutu Václava Klause, které rozhodně nelze považovat za objektivní zdroj. Například s tvrzením, že „se snažil být prezidentem všech občanů a státníkem hájícím zájmy České republiky“, lze polemizovat. Jsem přesvědčen, že Klausovo působení ve funkci prezidenta teprve bude podrobeno kritickému zkoumání historiků a nelze vyloučit, že zde budou rozpoznány kroky vedoucí k obhajobě zájmů nikoliv ČR, ale Ruské federace, jak se tomu již podařilo (zatím na novinářské úrovni) u dlouholetého blízkého Klausova spolupracovníka Vladimíra Dlouhého, který se během svého politického působení v rozporu se svým veřejným vystupováním snažil ve skutečnosti prohloubit energetickou závislost ČR na Rusku.

Má další výtku směřuje k formulacím, které autor v práci používá. Když píše o tzv. „velkých dějinách“, dopouští se někdy určitých zjednodušení. Uvedu zde několik příkladů: „Po sametové revoluci v roce 1989 se Václav Havel stal vůdčí osobností Občanského fóra“ (s. 31) – ve skutečnosti se jí Havel stal již v průběhu Sametové revoluce, po skončení její první fáze se naopak stal nadstranickým prezidentem. Havel nebyl jen „jedním z prvních signatářů Charty 77“ (s. 31), ale přímo jejím spoluautorem. Havel nesetřval ve funkci prezidenta „do rozdělení Československa v roce 1992“ (s. 32), k tomu došlo až o půl roku později. Havel rezignoval na funkci prezidenta v létě 1992 ve chvíli, kdy vzhledem k vývoji na Slovensku neměl podporu zdejší politické reprezentace a nebyl zvolen prezidentem na další funkční období. Václav Klaus pracoval v Prognostickém ústavu, nikoliv úřadu (s. 37). Děti navštěvující základní školu jsou žáci, nikoliv klienti (s. 39). Prokurátor, který se podílel na odsouzení Heliodora Píky, se jmenoval Karel Vaš, nikoliv „Váš“ (s. 40).

Vzhledem k tomu, že jsem autora poznal jako zapáleného a vnímavého studenta, se nemohu zbavit dojmu, že při psaní bakalářské práce poněkud spěchal a jsem přesvědčen, že byl schopen napsat lepší práci. Z jeho bakalářské práce jsem se například nedozvěděl, proč byl T. G. Masaryk v Bojkovicích tak populární již před první světovou válkou, přestože se jednalo o region se silným vlivem katolické církve, se kterou Masaryk neměl nejlepší vztahy. Chtěl bych též objasnit jednu věc – v SISu je u této práce uvedena 28 procentní shoda s jinými internetovými zdroji. Tím je ve skutečnosti seminární práce Robina Hustáka z roku 2021, kterou jsem vložil do programu na odhalování plagiátů. Autor zde tedy použil svůj vlastní text, což je zcela legitimní.

I přes výše uvedené připomínky musím konstatovat, že bakalářská práce Robina Hustáka splňuje požadavky kladené na bakalářské práce a proto ji doporučuji k obhajobě.

V Praze, 26. srpna 2024

Doc. PhDr. Petr Koura, Ph.D.